

Wikingowie i Słowianie

12 kwietnia 2007

Jak dowiadujemy się z najnowszych odkryć archeologicznych przeprowadzanych przez polski zespół archeologów na Dalekiej Północy pod kierunkiem prof. Przemysława Urbańczyka, słowiańscy żeglarze, niewykluczone, że nawet z terenów położonych nad Wisłą, uczestniczyli w wyprawach Wikingów na północny Atlantyk a co więcej brali udział w zasiedlaniu dalekiej Islandii.

Potwierdzają to, odkryte w ostatnich latach w Skandynawii ślady typowo słowiańskich chat z IX – X wieku, zupełnie odmiennych od ówczesnej zabudowy miejscowej. Takie chaty znajdują się w Danii, Szwecji, Norwegii oraz właśnie na Islandii. Polscy archeologowie zajmują się badaniami na Islandii od 1999 r., poszukując najstarszych śladów osadnictwa na wyspie. Profesor Urbańczyk prowadził także wiele badań m.in. na Lofotach, gdzie odkrył zaginione miasto Wikingów – Vagan, oraz za kręgiem polarnym, na przykładu Norkap. Jak podkreślał, od samego początku badań na wyspie lodu, pojawił się wątek słowiański, bowiem znanym jest faktem, że Słowianie wraz z Wikingami docierali do północnej Norwegii, i na Islandię, i tam też się osiedlali. Nie byli to ani jeńcy ani niewolnicy, bowiem w tradycji Wikingów budowa domów była atrybutem ludzi wolnych.

Wikingowie nie tworzyli jeszcze jednorodnego narodu, byli raczej kastą czy grupą zawodowych kupców, żeglarzy i piratów. Nie wiemy też dokładnie jacy Słowianie zatem przystępowali do tej nordyckiej społeczności, choć mówi się o Połabianach. Wikingowie cenili ludzi potrafiących walczyć i budować okręty, ludzi znających się na żeglowaniu. Zatem Słowianie słynący z tych cech, a także znani z piractwa na Bałtyku i Morzu Północnym nie byli przez Wikingów odtrącani.

Osadnictwo na Islandii doprowadziło jednak do znacznej

dewastacji wyspy (m.in. wycięto lasy), choć sprowadzono na nią bydło, niezbędne do przeżycia w tamtych czasach.

Opracowanie: Jakub Jasiński

Źródło: [Serwis NPN](#)